

ВЪТЪ РАКОВСКИ (1925–2008)

Известният български поет Втъо Раковски почина внезапно през май. Автор на повече от 40 стихосбирки, между които „Пътник през света“, „Вечерни покриви“, „Прозорец за птици и легенди“ и др., Втъо Раковски ни остави образци на прекрасна лирика. Носител е на орден „Кирил и Методий“ – I степен и на редица национални награди за поезия. Като преводач е допринесъл много за популяризиране на чешката и словашката литература у нас. Той заема достойно място в развитието и укрепването на духовните връзки между славянските народи.. Втъо Раковски е роден през 1925 г. Цели 34 г. е работил като редактор в литературното списание „Септември“ – от 1956 до 1990 г. Издал е над 30 книги с лирика, между които „Пътник през света“, „Вечерни покриви“, „По пътя за

Емаус“. Лауреат е както на български, така и на международни отличия, сред които чешките „Витеслав Незвал“ и „Премия Бохемика“, словашката „Павол Хвездослав“ и др. Превежда от чешки и словашки. Член-учредител на Съюза на преводачите в България.

„Най-невъзможното нещо за Втъо Раковски беше (и си остана) да изкриви душата си, да затаи истината и не защити справедливостта, каквито и лични неприятности да му струваха. При това притежаваше Божия дар да обезоръжава противниците с пословичната си деликатност и такт. До сетния си дъх той искаше със словото си да помага на хората – близки и далечни, да бъдат по-добри един към друг, да се обичат и си помагат. Както ни повеляваше нашият християнски Бог!“ (Цанко Живков)

ОБРАЗ

*Завръщах се сам от гората.
Събирах във шепи последните жълъди
на отблясъците на деня.
Бях взел във душата си
едно изоставено ехо от гривек
и се спусках към него
към сенките на съня.
Слязох от осветените хълмове.
Нагазих в реката
и нейните белогривести кончета
ме поведоха
към една привечерна дъга.
Оттатък
на ниския бряг
имаше стъпки по пясъка,
но никои не ме очакваше на брега.*

*Мислех си –
други поети са минали преди мене
и са отнесли със себе си
най-хубавите образи
от света,
но за мен е останал
този незабелязан от никого залез
помътен от гневни пиянства,
забравен от всички,
закуцал с червено бастунче
към кръчмата на вечерта.*

*Когато дойде моят залез,
ще свири вятърът на струните на
пини,
ще плачат тъжно те под лъка им, аз
знам,
звездите ще берат от моя двор
къпини,
ще бъде месецът от всеки друг път
по-голям,
като огромното облещено око на
небесата,
а аз ще се сбогувам вече със света,
с тетрадката със много стихове
засята,
със шапката, със връзката, със зем-
ната си суета,
със Вит, на изгрева със коня алест,
пристигащ от отвъдното към нас,
и аз ще се отдалечавам като залез
със вперени очи, сбогуващи се с вас.*

(От последната му книга „И чука по
стената на дъжда съдбата“)

**Една година
от трагичната загуба на
Бойка Добрева
(29. 10. 1975 – 15. 6. 2007).**

**Една година
на тъга и на светъл спомен
за нашето лъчезарно Бойче.**

В нейна памет семейство Добреви и сдружение „Заедно“ изградиха детско игрище в български стил в Дендрологическата градина в Прухонице, недалече от Прага.
За повече информация – www.zaedno.org